

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

בבא מציעא-הזהב	Talmud Navigator									
	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ה	ד	ו	ג	א
ממט									♣	◇
אלא לאו שמע מיניה, מאי אינו משמט דקאמר רבן שמעון בן גמליאל - אינו משמט בכולו, ומאי משמט דקאמר רבי יהודה הנשיא - להך פלגא דלא נקיש עליה משכון. ובהא קמיפלגי:									♣	◇
כנגד כולו הוא קונה	דרבן שמעון בן גמליאל סבר:								♣	◇
כנגדו הוא קונה.	ורבי יהודה הנשיא סבר:								♣	◇
לא, מאי אינו משמט דקאמר רבן שמעון בן גמליאל - להך פלגא דנקיש עליה משכון.									!	◇
מכלל דרבי יהודה הנשיא סבר: להך פלגא דנקיש עליה משכון - נמי משמט, אלא משכון דנקיש למה ליה?									♣	◇
לזכרון דברים בעלמא.									!	◇
רב כהנא יחבי ליה זוזי אכיתנא, לסוף אייקר כיתנא. אתא לקמיה דרב.	[רב כהנא]									O
במאי דנקיטת זוזי - הב לרו, ואידך - דברים ניהו, ודברים אין בהן משום מחוסרי אמנה.	אמר ליה: [רב]									■
דאיתמר דברים, רב אמר: אין בהן משום מחוסרי אמנה	[רב]								♣	◇
יש בהם משום מחוסרי אמנה.	רבי יוחנן:								♣	◇
מה תלמוד לומר (ויקרא י"ט) הין צדק? והלא הין בכלל איפה היה? אלא לומר לך: שיהא הן שלך צדק, ולאן שלך צדק	מיתבי, רבי יוסי ברבי יהודה								♣	◇
ההוא שלא ידבר אחד בפה ואחד בלב.	אביי:								!	◇
אף על פי שאמרו תלית קונה דינר זהב ואין דינר זהב קונה תלית, מכל מקום כך הלכה, אבל אמרו: מי שפרע מאנשי דור המבול ומאנשי דור הפלגה - הוא עתיד ליפרע ממי שאינו עומד בדיבורן	מיתבי, רבי שמעון:								♣	◇
תנאי היא									!	◇
מעשה ברבי יוחנן בן מתאי שאמר לבנו: צא ושכור לנו פועלים. הלך ופסק להם מזונות. וכשבא אצל אביו אמר לו: בני, אפילו אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עמהם, שהן בני אברהם יצחק ויעקב. אלא, עד שלא יתחילו במלאכה צא ואמור להם: על מנת שאין לכם עלי אלא פת וקטנית בלבד.	דתנן:								!	◇
ואי סלקא דעתך דברים יש בהן משום מחוסרי אמנה - היכי אמר ליה זיל הדר בך?									!	◇
שאני התם, דפועלים גופיהו לא סמכא דעתייהו. מאי טעמא - מידע ידעי דעל אבוה סמך.									♣	◇
אי הכי, אפילו התחילו במלאכה נמי									♣	◇
התחילו במלאכה ודאי סמכי דעתייהו, אמרו: מימר אמר קמיה דאבוה, וניחא ליה.									!	◇
ומי אמר רבי יוחנן הכי?									♣	◇
האומר לחבירו מתנה אני נתן לך - יכול לחזור בו.	והאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:								♣	◇
יכול, פשיטא									♣	◇
אלא: מותר לחזור בו.									♣	◇
ומודה רבי יוחנן במתנה מועטת, דסמכא דעתייהו.	רב פפא:								!	◇
הכי נמי מסתברא									■	◇
ישראל שאמר לבן לוי: כור מעשר יש לך בידי - בן לוי רשאי לעשותו תרומת מעשר על מקום אחר.	דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן:								■	◇
אי אמרת בשלמא לא מצי למיהדר ביה - משום הכי רשאי, אלא אי אמרת מצי למיהדר ביה - אמאי רשאי? אשתכח דקא אכיל טבלים									■	◇
הכא במאי עסקינן - כגון שנטלו ממנו, וחזר והפקידו אצלו.									♣	◇
אי הכי אימא סיפא:									♣	◇
נתנו לבן לוי אחר - אין לו עליו אלא תרעומת.	[סיפא]								♣	◇
ואי סלקא דעתך כגון שנטלו ממנו וחזר והפקידו אצלו, אמאי אין לו עליו אלא תרעומת? כיון דמשכיה - ממונא אית ליה גביה									♣	◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלא לאו שמע מינה - בדלא נטלו, שמע מינה.												!	מט.
ההוא גברא דיהיב זוזי אשומשמי, לסוף אייקר שומשמי, הדרו בהו ואמרו ליה: לית לן שומשמי, שקול זוזך. לא שקיל זוזיה, איגנוב. אתו לקמיה דרבא.													מט.
כיון דאמר לך שקול זוזך ולא שקלית - לא מבעיא שומר שכר דלא הוי, אלא אפילו שומר חנם נמי לא הוי.	אמר ליה: [רבא]												מט.
והא בעי לקבולי עליה מי שפרע	רבנן לרבא:												מט.
הכי נמי.	אמר להו: [רבא]												מט.
לדידי אמר לי ההוא מרבנן ורב טבות שמיא, ואמרי לה רב שמואל בר זוטרא שמיא, דאי הווי יהבי ליה כל חללא דעלמא לא הוי קא משני בדבוריה.	רב פפי אמר לי רבינא:												מט.
בדידי הוה עובדא, ההוא יומא אפניא דמעלי שבתא הוה, והוה יתיבנא ואתא ההוא גברא וקאי אבבא. אמר לי: אית לך שומשמי לזבונך?	[רב טבות/רב שמואל בר זוטרא]												מט.
אמרי ליה: לא.													מט.
אמר לי: ליהווי הנך זוזי בפקדון גבך, דהא חשכה לי. - אמרי ליה: הא ביתא קמך. אותבינהו בביתא, ואיגנוב. אתא לקמיה דרבא													מט.
כל הא ביתא קמך, לא מיבעיא שומר שכר דלא הוי - אלא אפילו שומר חנם נמי לא הוי.	אמר ליה: [רבא]												מט.
אמרי ליה: והא אמרו ליה רבנן לרבא: איבעי ליה לקבולי עליה מי שפרע													מט.
ואמר לי: לא הוי דברים מעולם.													מט.
כל שהכסף בידו ידו על העליונה וכו'.	רבי שמעון:												מט.
אימתי - בזמן שהכסף והפירות ביד מוכר, אבל כסף ביד מוכר ופירות ביד לוקח - אינו יכול לחזור בו, מפני שכספו בידו.	תניא, אמר רבי שמעון:												מט.
בידו? ביד מוכר הוא													מט.
אלא: מפני שדמי כספו בידו.													מט.
פשיטא													מט.
הכא במאי עסקינן - כגון שהיתה עלייה של לוקח מושכרת ביד מוכר. טעמא מאי תיקנו רבנן משיכה - גזירה שמא יאמר לו נשרפו חטיף בעלייה, הכא ברשותיה דלוקח נינהו. אי נפלה דליקה באונס - איהו טרח ומייתי לה.	רבא:												מט.
ההוא גברא דיהיב זוזי אהמרא, לסוף שמע דקא בעי למנסביה דבי פרזק רופילא, אמר ליה: הב לי זוזי, לא בעינא אמרא. אתא לקמיה דרב חסדא													מט.
כדרך שתיקנו משיכה במוכרין, כך תיקנו משיכה בלקוחות.	אמר ליה: [רב חסדא]												מט.
האונאה ארבעה כסף מעשרים וארבעה כסף לסלע, שתות למקח.	[חכמים]												מט.
עד מתי מותר להחזיר? עד כדי שיראה לתגר או לקרובו.													מט.
האונאה שמונה כסף מעשרים וארבע כסף לסלע, שליש למקח	הורה רבי טרפון בלוד:												מט.
ושמחו תגרי לוד.													מט.
כל היום מותר לחזור	אמר להם: [רבי טרפון]												מט.
אמרו לו: ניח לנו רבי טרפון במקומינו, וחזרו לדברי חכמים.													מט.
שתות מקח שנינו	אתמר, רב:												מט.
שתות מעות נמי שנינו.	שמואל:												מט.
שוי שיתא בחמשא, שוי שיתא בשבעה - כולי עלמא לא פליגי דבתר מקח אזלינן, ואונאה הויא.	[כולי עלמא]												מט.
כי פליגי - שוי חמשא בשיתא, ושוי שבעה בשיתא.													מט.
לשמואל דאמר בתר מעות אזלינן - אידי ואידי אונאה הוי	[שמואל]												מט.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לרב דאמר בתר מקח אזלינן - שוי חמשא בשיתא ביטול מקח הויא, שוי שבעה בשיתא - מחילה הויא.	[רב]											מט:
כי אמרינן מחילה וביטול מקח - היכא דליכא שתות משני צדדים, אבל היכא דאיכא שתות מצד אחד - אונאה הויא.	שמואל:										◇	מט:
האונאה ארבעה כסף מעשרים וארבעה כסף לסלע, שתות למקח.	תנן:										◇	מט:
מאי לאו - דזבין שוי עשרים בעשרין וארבעה, ושמע מינה שתות מעות נמי שנינן											ז	מט:
לא, דזבין שוי עשרים וארבעה בעשרים.											◇	מט:
מי נתאנה - מוכר.											ז	מט:
עד מתי מותר להחזיר - בכדי שיראה לתגר או לקרובו.	אימא סיפא:										◇	מט:
לא שנו אלא לוקח, אבל מוכר - לעולם חוזר.	ואמר רב נחמן:										◇	מט:
אלא דזבין שוי עשרים וארבעה בעשרין ותמניא.											◇	מט:
האונאה שמונה כסף מעשרים וארבעה כסף לסלע, שליש למקח.	תנן: הורה רבי טרפון בלוד:										◇	מט:
מאי לאו - דזבין שוי שיתסרי בעשרים וארבעה, ושמע מינה שליש מעות נמי שנינן											ז	מט:
לא דזבין שוי עשרים וארבעה בשיתסר											◇	מט:
מי נתאנה - מוכר.											ז	מט:
אמר להם כל היום מותר לחזור	אימא סיפא:										◇	מט:
לא שנו אלא לוקח, אבל מוכר לעולם חוזר	ואמר רב נחמן:										◇	מט:
אלא דזבין שוי עשרים וארבעה בתלתין ותרון.											◇	מט:
תניא כוותיה דשמואל:											■	מט:
מי שהוטל עליו ידו על העליונה. כיצד? מכר לו שוה חמשה בששה, מי נתאנה - לוקח, יד לוקח על העליונה, רצה - אומר תן לי מעותי, או תן לי מה שאוניתי.	[תניא]										■	מט:
מכר לו שוה שש בחמש מי נתאנה - מוכר, יד מוכר על העליונה. רצה - אומר לו תן לי מקחי, או תן לי מה שאוניתי.											■	מט: